

A Prelátus 2008. márciusi levele

A Nagyhét közeledtével a Prelátus arra buzdít, hogy – a célvonalat megpillantó futókhoz hasonlóan - kettőzzük meg arra irányuló erőfeszítéseinket, hogy növekedjünk az Isten és felebarátaink iránti szeretetben.

2008.03.25.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Két hete abban az örömben volt részem, hogy negyvennyolc órát tölthettem Hollandiában. Amint azt mindig teszem e rövid útjaim alkalmával – akárcsak a hosszabbakon -, nagy hálámat fejezem ki Istennek azért, hogy a Műegysége kézzelfogható valóság: azért, hogy egy szív és egy lélek vagyunk - *cor unum et anima una***[1]** -, mégis mindenki különböző. Az Atyánk – aki a kezdetektől fogva imádkozott e sokszínűségért – sokszor adott hálát, amikor látta, hogy e sokszínűség valóra válik, valamint erősebbé és örömtelibbé teszi az egységet.

Közeledünk a Nagyhéthez és Húsvéthoz. A Nagyböjt felét már magunk mögött hagytuk, és szaporázni kell lépteinket. A sportversenyeken az atléták a célvonalhoz közeledve kétszer akkora erővel küzdenek. Ha addig takarékoskodtak az erejükkel, most nagylelkűen mindent beleadnak

annak reményében, hogy jó helyezést érnek el vagy akár meg is nyerik a versenyt. Néha felötlik bennem, hogy az idő gyorsabban halad, mint az életszentség, a megtérés iránti buzgalmunk, pedig ennek sosem szabadna így lennie, mivel az Isten által megszabott iramban kell haladnunk.

Cselekedjünk úgy, mint az atléták. Mire valók ezek a hetek, ha nem arra, hogy mintegy eddzünk arra, hogy megtisztultan érkezzünk el a húsvéti szent három naphoz, amely újra felkínálja nekünk a lehetőséget, hogy még bensőségebben vehessünk részt a győzelemben, amelyet Krisztus a bűn és a halál fölött aratott? Az Egyházatyák sokszor részletesen kifejtették e jól ismert, páli felhanggal is rendelkező[2] sportolói hasonlatot. Nézzük, hogyan fejtette ki például Nagy Szent Leó. Erőfeszítéseik megkettőzésére szólította fel a

keresztényeket, hogy „a lelki stadionban elnyerjék a győzelem koszorúját”[3], és meg is adta az okot, amiért nagyobb erőfeszítéseket kell tenni e hetek során: „Egyikünk sem oly tökéletes és szent, hogy nem lehetnénk még tökéletesebbek és szentek. Ezért mindannyian együtt, méltóságbeli vagy érdembeli különbségek nélkül, fussunk áhítatos buzgalommal mostani helyünkről oda, ahova még nem érkeztünk meg”[4].

Az előző hónapban arra buzdítottalak benneteket, hogy az önmegtagadás és a bűnbánat terén legyetek különösen éberek. Ma szót szeretnék ejteni az irgalmasság anyagi és lelki cselekedeteiről egyaránt, melyeknek a Nagyböjt is nagy fontosságot tulajdonít. Idei nagyböjti üzenetében a Szentatya mondanivalóját az alamizsnálkodásra összpontosította, és kihangsúlyozta, hogy a szeretet e

megnyilvánulása – amellet, hogy segítséget jelent a szűkséget szenvedőknek – aszketikus gyakorlat is egyben, amely segít megőrizni a lélek függetlenségét az anyagi javaktól[5].

Azáltal, hogy a szűkséget szenvedők segítségére sietünk, és eleget teszünk a feltételeknek, melyeket Jézus az Evangéliumban jelölt meg[6], egyre jobban azonosulunk Urunkkal, aki azért jött e világba, hogy megszabadítsa az embereket nyomorúságaiktól, legfőképp a bűntől. Ugyanakkor Jézusnak is szolgálunk, aki azonosulni akart legkisebb fivéreivel és nővéreivel: *Éhes voltam, és adtatok ennem. Szomjas voltam, és adtatok innom. Idegen voltam, és befogadtatok. Nem volt ruhám, és felruháztatok. Beteg voltam, és meglátogattatok. Börtönben voltam, és fölkerestetek.*[7]

Urunk e szavainak fényében látjuk, hogy a jótettek – és különösen az alamizsnálkodás – túlszárnyalják a tisztán anyagi síkot, és mindenekelőtt azon szeretet megnyilvánulásaként mutatkoznak meg, amellyel Isten szeret minket: **„Minden alkalommal, amikor Isten iránti szeretetből megosztjuk javainkat a szükséget szenvedő embertársainkkal, megtapasztaljuk, hogy az élet bősége a szeretetből fakad, és minden visszatér hozzánk, mint a béke, a belső megelégedettség és öröm áldása.”**[8]

Mindannyian – saját lehetőségeinkhez mérten – gyakoroljuk e jótettet, amely oly mélyen gyökerezik az Evangéliumban és amelyet Urunk különleges lelki gyümölcsökkel egyesített. Mivel *a szeretet befedi a bűnök sokaságát*[9], és

mindnyájunknak nagy szükségünk van Isten megbocsátására.

Amint az logikus, és ahogy az Egyház mindig is értelmezte, a felebarátaink iránti szeretet nem korlátozódhat csupán az anyagi dolgokra.

Valójában nagyon sok szegény ember van, akik nem pénzügyi értelemben szegények, hanem szeretetből nem kapnak eleget, szomorú magányban élnek vagy hideg közöny veszi őket körül. E szemszögből nézve világossá válik, amit Szent Josemaría folyton tanított: „**A szeretet ad, de még inkább megért**”.^[10] E lelki alapelveket sokféleképpen lehet gyakorolni mindennapi életünkben, és mindig nagyon időszerű marad.

Még ha a társadalmi fejlődés egy nap elvezethet oda, hogy az emberek legfontosabb fizikai szükségletei teljesülnek (étel, ruha, lakóhely, egészségügyi ellátás stb.), arra soha nem lesz képes, hogy oly sok ember

minden benső szükségletét (szeretet, megértés, megbocsátás, elfogadás) is kielégítse. Míg az első cél elérésére lehet törekedni

kormányprogramokkal, a második minden ember benső világára épít, ahol a személyes kapcsolatok elengedhetetlenek. Itt mi, keresztények nagy szerepet játszhatunk abban, hogy közelebb visszük másokhoz Krisztus szeretetének vigasztalását.

A szeretetre – a *karitászra* – mindig szükség lesz, még a legigazságosabb társadalomban is – írta a pápa első enciklikájában. **Nincs olyan igazságos államrend, mely fölöslegessé tehetné a szeretet szolgálatát. Aki a szeretetet meg akarja szüntetni, arra törekszik, hogy az embert mint embert szüntesse meg. Vigasztalásra és segítségre szoruló szenvedés mindig lesz. Magányosság mindig lesz. Olyan anyagi**

szükséghelyzetek is mindig adódnak, melyekben a megélt felebaráti szeretet segítségére van szükség. A totális gondoskodó állam, mely mindent magához von, végezetül olyan bürokratikus intézménnyé válik, mely a lényegeset nem képes nyújtani, amire a szenvedő embernek – minden embernek – szüksége van: a szeretetteljes, személyes odafordulást.”[11]

Ezt felfedezzük, ha figyelmesen olvassuk az Evangéliumokat. Bizonyos, hogy Jézus törődött a sokasággal, akinek nem volt mit ennie, a betegekkel, akik gyógyulást kerestek nála, az emberek tömegével, akik alig várták, hogy hallhassák üdvöztető tanítását[12]. Azonban ugyanígy törődött az egyes emberekkel is: segített a lepráson, aki egészségért könyörögve vetette magát lábai elé; négy szemközt beszélt Nikodémussal, aki kereste az

igazságot; hosszasan elbeszélgetett a szamaritánus asszonnyal a Szikár melletti kútnál, hogy megtérítse; örömmel fogadta a bűnbánó asszonyt a farizeus házában és Isten megbocsátásával töltötte el a lelkét[13].

Az emberek így beszéltek az első keresztényekről: *Nézzétek, hogy szeretik egymást!*[14] Ahol jelen van a Mester egyetlen tanítványa, ott ma is e dicséretnek kellene elhangzania, amelyet első hitbeli fivéreinkről és nővéreinkről mondtak annak idején. Szent Josemaría tanácsa nagyon időszerű: ***Ha észreveszed, hogy most vagy máskor, mindennapjaid során nem érdekled meg e dicséretet, hogy szíved nem úgy válaszol Isten ösztönzéseire, ahogy kellene, akkor gondolj arra, hogy itt az ideje, hogy helyére tett dolgaidat. Szíveled meg Szent Pál felszólítását: 'tegyünk jót mindenkivel, főképpen pedig***

***hittestvéreinkkel' (Gal6,10):
Krisztus titokzatos testével.[15]
Ezért– folytatta az Atyánk –
legfontosabb apostoli
tevékenységünk, melyet
keresztényként folytatnunk kell a
világban és a legjobb tanúságtétel
hitünkéről az, ha az Egyházon belül
megteremtjük az igazi szeretet
légkörét. Ha nem szeretjük
egymást igazán, hanem helyt
adunk az ellenségeskedésnek,
rágalmaknak és intrikáknak, kit
vonzanak az Evangélium
örömhírének eme állítólagos
hirdetői?[16]***

A közelgő március 15-én üljük a liturgiában Szent József ünnepét, amely idén azért került korábbra, mert március 19-ére esik Nagyszerda. A szent pátriárka élete - amelyet teljesen annak szentelt, hogy Jézusról és Máriáról gondoskodjon – olyan szeretetről beszél nekünk, amelyben az ember teljesen

elfeledkezük magáról. Amikor 19-én megújítjuk odaadásunkat Istennek – és előttünk áll ezen igaz ember csodálatos példája -, elmélkedjünk el komolyan arról, amit Szent János mondott: hogy Isten iránti szeretetünk valódisága a felebarátaink iránti szeretet konkrét tetteiben mutatkozik meg. *A szeretetet arról ismerjük fel, hogy ő életét adta értünk. Nekünk is kötelességünk életünket adni testvéreinkért. Hogyan marad meg az Isten szeretete abban, aki - bár bőven van neki a világ javaiból -, mégis, amikor látja, hogy testvére segítséget szenved, elzárja előle a szívét? Gyermekeim, ne szeressünk se szóval, se nyelvvel, hanem tettel és igazsággal.*[17]

Nagyböjti üzenetében a pápa emlékezetünkbe idézi azt az özvegyasszonyt, akik csak néhány fillért dobott a Templom perselyébe. Jézus megdicsérte a szegény özvegyet

nagylelkűségéért: mindenét odaadta, amije csak volt. Felidézve, hogy ez az esemény az Urunk szenvedését és halálát, Isten szeretetének legnagyobb megnyilvánulását közvetlenül megelőző napokban történt, XVI. Benedek a következőket írja: **életünk ajándékká válhat azáltal, hogy Krisztus követésére törekszünk. Így nemcsak abból tudunk adni, amink van, hanem magunkat is készek leszünk odaadni. Vajon nem a szeretet egyetlen parancsa az, amely az evangélium lényegét összefoglalja? A jótékonyság a nagyböjti időben annak eszköze lehet, hogy keresztény küldetésünkben előrelépjünk. Az a keresztény, aki odaadja magát anélkül, hogy számolná, mennyibe kerül ez neki, tanúságot tesz arról, hogy nem az anyagi gazdagság határozza meg a lét törvényeit, hanem a szeretet.**

Imádkozom azért, hogy a húsvéti szent három nap szertartásain való áhítatos részvétel egyrészt arra indítson minket, hogy újfent bánatot érezzünk bűneink felett, melyek miatt kellett Urunknak átadnia magát a kínszenvedésnek; másrészt pedig hogy mélyítse el Isten iránti szeretetünket és belé vetett reményünket, indítson minket arra, hogy még több erőfeszítést tegyünk, hogy anyagi és lelki segítségben részesítsük azokat, akiket Isten mellénk helyezett. Mit határoztál el, hogyan kíséred el Jézust e napokon? Elhatároztad, hogy nem kerülöd el figyelmedet a Mester egyetlen gesztusa sem, hogy virrasztasz a sírban fekvő szent Teste mellett, és mindezt kifinomult imádságoddal és áhítatoddal teszed, amely a szeretet két módja?

E liturgikus ünnepeken kívül más emléknapjaink is vannak márciusban. Március 11-én van

szeretett don Alvarónk születésének
évfordulója, majd 23-án a
Mennysországba való tizennégy évvel
ezelőtti átköltözésének évfordulója.
Az ezt megelőző napokban Urunk
nyomait követte a Szentföldön, és
ezzel az áhítat csodálatos példáját
hagyta ránk. Kérjük Istent, hogy adja
meg mindannyiunknak, hogy oly
mértékben tudjunk hűségesek lenni
a Mű szellemiségéhez, mint az Opus
Dei e felettébb hűséges Atyja és
Pásztor.

Meg kell említenem, hogy az Opus
Deit személyi prelatúrává emelő
pápai bulla végrehajtásának
huszonötödik évfordulója is március
19-ére esik. Elég csupán egy
pillantást vetnünk az elmúlt negyed
évszázadra, hogy oly sok okot
fedezzünk fel – és még nem is
ismerjük mindet – arra, hogy hálát
adjunk a Szentháromságnak.
Leányaim és fiaim, gondoskodjunk a
Műről teljes szívvel, és ismételgessük

gyakran Szent Josemaría fohászát, amelyet első utóda egészített ki: *Cor Mariae Dulcissimum, iter para et serva tutum!* Mária legédesebb szíve, készíts és őrizz meg egy biztonságos utat nekünk! És köszönjük meg Isten Szolgájának, II. János Pálnak, hogy engedelmes eszköz volt Urunk kezében. Szent Josemaría mindennap imádkozott e szándékért a szentmisén, és mi természetesen csatlakozni szeretnénk az Oltáriszentség iránti áhítatához, többek között kihasználva a lehetőséget, melyet pappá szentelésének évfordulója nyújt március 28-án.

Ma fejeztem be a többnapos lelkigyakorlatomat. Kérlek, hogy támogassatok imádságaitokkal, hogy e Nagyböjtben én is mély megtérésen mehessek át, és megtisztulva, Isten, leányaim és fiaim és minden lélek iránti lángoló szeretettel érkezsek el Húsvét ünnepéhez.

Nagy szeretettel áldalak meg
benneteket,

Atyátok

+ Javier

Róma, 2008. március 1.

[1] *ApCsel* 4.32 (Vulgáta)

[2] Ld. *1Kor* 9, 24-27; *Fil* 3, 12-14

[3] NAGY SZENT LEÓ, 7. nagyböjti
szentbeszéd

[4] NAGY SZENT LEÓ, 2. nagyböjti
szentbeszéd

[5] Ld. XVI. BENEDEK, *Nagyböjti
üzenet*, 2008; 2007. október 30., 1.
pont

[6] Ld. *Mt* 6, 2-4

[7] *Mt* 25, 35-36

[8] XVI. BENEDEK: *Nagyböjti üzenet*,
2008; 4. pont

[9] *2Pét* 4,8

[10] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 463

[11] XVI. BENEDEK: *Deus caritas est* kezdetű enciklika, 2005. december 25., 28. pont

[12] Ld. *Mt* 14,13-21; *Mk* 1,32-34; *Mk* 6,33-34

[13] Ld. *Mt* 8,1-4; *Jn* 3,1-21; *Jn* 4,7-30; *Lk* 7, 36-50

[14] TERTULLIÁNUSZ: Apologetika, 39

[15] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*, 225

[16] *Ugyanott*: 226

[17] *1Jn* 3,16-18

[18] XVI. BENEDEK: *Nagyböjti üzenet*, 2008; 2007. október 30., 5. pont

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2008-marciusi-
levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2008-marciusi-levele/) (2026.02.20.)